

— Thưa, cô Thanh bao nhiêu tuổi ?

— 25 Trông nó trẻ như con gái 18. Nó phải cái tưng nghịch tình thôi. còn công việc thì giỏi lắm. Về võ nghệ. nó vào hạng khá, nhiều phen không có nó đi theo thì tôi đã mất mạng.

Thiếu phụ cầm khẩu súng lên ngắm nghĩa :

— Thôi, chuyện hão mãi, mất thời giờ. Sở dĩ tôi cho mời anh đến đây vì có việc cần. Lẽ ra khi anh đến Hà nội, tôi cho nhân viên tới gặp anh ở Bờ Hồ, song vì một chuyện bất ngờ xảy ra ở Vọng các, chương trình tiếp xúc phải bãi bỏ. Mòrit đã tử nạn rồi, anh biết không ?

Văn Bình bâng Hoàng :

— Thưa bà không.

— Vào phút chót, trước khi anh lên phi cơ, Mòrit khám phá ra việc Saratiên lợi dụng Tăng Minh để mang một mật thư ra Bắc Việt. Anh ấy hạ sát Saratiên và bị trúng đạn. Nếu Mòrit chịu vào bệnh viện gấp đạn thì không chết. Chẳng may lại cố về nhà đánh điện báo cáo tự sự với ông Hoàng. Vì Mòrit sợ trì chậm, địch sẽ phăng ra anh ở Hà nội.

Văn Bình ngồi im, nét mặt buồn rầu. Trong đời gián điệp, chàng đã mất nhiều người bạn thân nhưng cái chết của Mòrit đến quá đột ngột, và đau xót. Thiếu phụ nói tiếp, giọng đều đều :

— Biết địch bố trí người chờ anh ở Trạm 4 để lấy tài liệu, tôi phải ra lệnh cho Vũ Kinh tiếp xúc thẳng với anh. Kết quả là Sáu Ngọt và Lệ Mai bị loại trừ. Đêm nay hay ngày mai, tôi tin là

địch còn tới nữa, tôi báo anh biết để liệu đối phó.

Hai cái chết xảy ra trong một đêm làm địch bối rối. Tôi lo Vũ Kinh sẽ bị lộ, nên từ phút này Kinh không liên lạc với anh nữa.

— Rầy rà quá. Việc gì phải trá làm Tăng Minh, đập máy bay từ Vọng các ra Hà nội, để gặp bao nhiêu phiền phức. Giá ông Hoàng cho tôi nhảy dù xuống có tiện hơn không ?

Thiếu phụ nhắc mục kính :

— Có lẽ ông Hoàng chưa cho anh biết phần cuối của kế hoạch. Hiện nay, ta có một số người cần đưa về Sài gòn. Khi phi cơ từ giữa Hà nội, người của ta sẽ giả làm nhân viên phái đoàn. Việc đánh tráo rất dễ vì Vũ Kinh được chính quyền Bắc Việt cử ra để đảm trách an ninh cho phái đoàn. Nhất cử lưỡng tiện, ta vừa đưa được người về, vừa thủ tiêu được một số nhân viên của địch. Tuy nhiên, cũng phải nhìn nhận là khi đề ra kế hoạch kẻ trên, ông Hoàng không ngờ có vụ Tăng Minh. Việc phiến loạn Thái nhờ Tăng Minh chuyển mật thư ra Hà nội đã làm kế hoạch của ta bị đảo lộn. Chính vì thế ông Hoàng đã ra lệnh cho anh phải hoàn thành công tác trong vòng 72 giờ đồng hồ. Nội đêm mai, ông Hoàng sẽ chờ anh ngoài khơi trong tàu ngầm, để phòng anh bại lộ.

— Ngoài này đã có nhiều nữ nhân viên giỏi, việc gì phải đưa thêm Quỳnh Ngọc ra nữa ?

— À, cô Ngọc có hai nhiệm vụ. Thứ nhất, tiếp tay với anh trên đường về, thứ hai, ru ngủ trưởng phái đoàn Phạm Bài, một kẻ khá nguy hiểm. Phạm Bài đã hạ sát một số nhân viên của ta ở Thái Lan

Một mũi tên bắn hai con chim, ta sẽ nhân cơ hội bắt y hoặc giết y.

Văn Bình vuốt tóc xoa xuống trán :

— Tôi bắt đầu hiểu rồi. Bây giờ bà muốn tôi làm gì ?

Thiếu phụ nói :

— Tài liệu anh lấy được đâu, đưa cho tôi.

Văn Bình đặt lên bàn hai tập hồ sơ. Mắt thiếu phụ sáng lên :

— Sáng mai, phủ thủ tướng sẽ nhận được bản sao của tài liệu này. Đó là bằng chứng cần thiết để loại trừ Phan Mỹ.

— Nếu họ không bắt Phan Mỹ thì sao ?

— Anh yên tâm. Hai phe thân Tàu và thân Nga chống nhau dữ dội lắm, có thể ăn tươi, nuốt sống nhau được. Dưới áp lực của đại tá Kamốp, Phạm Văn Đồng và Võ nguyên Giáp phải cho bắt Phan Mỹ.

— Nếu Phan Mỹ bị bắt ?

— Thủ Tướng Chính. Nguyễn chi Thanh và sứ quán Trung cộng sẽ ra mặt phản đối, hoặc ít ra cũng đá ngăn phe thân Nga. Sở dĩ ông Hoàng cử anh ra đây, vì anh là tay bắn giỏi nhất Sở. Anh có nhiệm vụ hạ sát một số nhân vật thuộc hai phe để đổ thêm dầu vào lửa.

— Đêm nay, tôi vừa giết 8 nhân viên Smerch rồi.

— Tôi biết.

— Thưa, tại sao bà biết ?

Thiếu phụ cười :

— Tôi đã cho nhân viên theo anh. 8 người của Smerch bị giết, thế tất Kamốp sẽ nghi Phạm Mỹ.

Nội ngày mai, họ sẽ ra lệnh bắt y. À, ông Hoàng vừa cho tôi biết anh bắn súng tài hơn trước nhiều. Đó là điều may.

Văn Bình ngồi nghe, toát mồ hôi. Thảo nào ông Hoàng sai Quỳnh Loan lái xe cán chàng để xem phản ứng, và bắt chàng biểu diễn tác xạ.

Thiếu phụ quay lưng, kéo tấm rèm màu sẫm, cùng màu với tường, để lộ ra cái tủ lớn, không có cửa, bên trong để toàn súng. Súng ngắn, súng dài, súng tiểu liên đủ cỡ của Nga số và Trung cộng.

Thiếu phụ bưng hai khẩu súng trường đặt lên bàn và hỏi Văn Bình :

— Anh biết súng gì không ?

Chàng quan sát kỹ 2 khẩu súng chế tạo tại Nga số, khẩu nào cũng dài ngoằng và gắn ống viễn kính để bắn xa :

— Thưa, một khẩu MN và một Tôkarép (1)

Thiếu phụ xoa tay có vẻ mãn nguyện :

— Tài lắm. Chỉ có anh mới biết xử dụng các loại súng do phe Cộng sản chế tạo. Anh em ở đây chỉ ở vào mức trung bình. Súng đã lạ, mục tiêu lại cách xa một hai trăm thước, lại chỉ được bắn một phát thôi, phi anh, không ai có thể làm nổi. Anh định dùng khẩu nào ?

Chàng lắc đầu :

— Loại súng trường này có cái lợi là dễ nhắm, và bắn xa được, bị đạn chứa 5 viên, to và dài, trúng vào người là mất mạng, song tôi thấy công

1) MN là Moisin-Nagant. Moisin là tên đại tá Sergei Ivanovich Moisin. Tôkarép là súng do tướng Tokaiev sáng chế.

kênh và chậm chạp lắm. Mặt khác, hai khẩu này đã được chế tạo từ hơn một phần tư thế kỷ, không sánh nổi các vũ khí hiện tại. Súng trường của bộ binh Xô viết được coi là kém nhất thế giới. Nếu có thể, xin bà cho tôi một khẩu tiểu liên nhỏ.

Thiếu phu bưng 5 khẩu tiểu liên để trước mặt Văn Bình :

— Anh tha hồ chọn, Tôi còn có cả trung và đại liên. 5 khẩu tiểu liên này đều bắn đạn 7,62 ly, khẩu 34/38, chứa 25 viên, khẩu PPD 1940 (1) băng đạn tròn chứa 71 viên, khẩu PPSH 1941 (2), chứa 71 viên, khẩu Sudarép PPS 1942 (3), cán gấp, băng đạn chứa 35 viên, và sau cùng khẩu PPS 1943.

Không suy nghĩ, chàng đáp ngay :

— Tôi xin lãnh một trong hai khẩu sau cùng. Các khẩu kia có tầm bắn xa, từ 50 đến 500 thước, xa gấp đôi khẩu PPS, song lại nặng tới 4 kilô, lại hơi dài. Súng PPS không có băng gỗ, có thể giấu trong người. Giữa 2 kiểu PPS 1942 và 1943, tôi chọn loại sau.

— Súng PPS 1943 tiện đây, song theo tôi, nó hơi dài. Các khẩu PPD và PPSH tuy dài thật, băng

1) PPD 1940 do tướng Degtuaro chế tạo vào năm 1940.

2) năm 1941, súng PPSH ra đời do Shpaghin vẽ kiểu, nên có chữ Sh ở sau.

3) Hai loại súng PPS này do Suradev chế tạo trong năm 1942 và 1943. Tiểu liên Suradev được trang bị cho binh sĩ nhảy dù Xô viết. Vì là súng tốt nên Nga só chỉ gửi một số rất ít cho các quân đội chụ hầu.

lại bằng gỗ, có thể cắt ngắn. Cả nòng và băng dài 0m75, cắt nửa cái băng đi, còn lại nửa thước. Anh nghĩ thế nào ?

— PPS là súng của binh chủng nhảy dù Xô viết, bắn rất chính xác. Tôi có thể چرا cho ngắn đi 20 phân.

— Thế thì được. Tôi cho lau dầu lại, và đưa cho anh khi cần đến. Bao giờ anh gặp lại có Vương Lệ ?

Văn Bình sửng sốt :

— Trời, sao bà biết ?

— Anh đừng quên tôi là phu tá của ông Hoàng. Tình mạng anh rất quý, ông Hoàng đã ra lệnh cho tôi đình chỉ mọi công việc, dốc toàn lực vào việc bảo vệ và giúp đỡ anh.

Chàng thở dài nhẹ nhẹ :

— Thưa bà, Vương Lệ hẹn tôi đêm mai.

Thiếu phụ đứng dậy :

— Có lẽ tôi còn có dịp trò chuyện với anh nữa Thôi, anh về, Nguyệt Thanh lái xe cho anh.

Văn Bình cảm thấy phải hỏi một câu để thỏa mãn tính tò mò cố hữu :

— Thưa, ngôi nhà này của ai ?

— Cửa ủy ban thành phố. Người ở trong nhà là một viên chức cao cấp trong Đảng và Nhà nước. Họ đi Đồ sơn nghỉ mát cuối tuần rồi. Họ có 2 gia nhân. Gia nhân đều là nhân viên thân tín của tôi. Chiếc Vônga anh đi lúc này là của nhà nước. Tôi cho thay băng số luôn luôn. Trong xe có một thùng thuốc nổ cực mạnh. Chỉ ấn nút ở tạp-lô là xe nổ tung.

Nguyệt Thanh đã đứng ở ngưỡng cửa.

Ngắm nang, Văn Bình tê tái cả lòng. Bộ ngực

căng cứng của nàng chứng tỏ nàng là con gái tàu chưa hề bị đàn ông tàn phá. Tuy nhiên, trước mặt bà mẹ, chàng không dám giương đôi mắt hau hau để học trần thân thể của đối, pờn nà của cô con gái rượu.

Hai người đi sát nhau ra ngoài,

Mùi hương da thịt của nàng thơm thơm như có chất men. Lúc Văn Bình lên tới nhà xe, từ phía vãn đen ngòm và vắng tanh. Chàng hỏi nàng :

— Quái, nhà của viên chức cao cấp sao không có người gác thể này ?

Nàng cười ngáy thơ :

— Có chứ, anh không nhìn ra đấy thôi. Họ đều núp trong bụi rậm. Ngoài ra, còn có bọ con bọ gié kinh khủng nữa. Chúng chạy thật nhanh mà không gây ra tiếng động khi nghe được thì cưỡng hòng đã bị cắn đứt lia.

— Bọ gié ở đâu ?

— Người gác nhốt lại rồi. Anh là thượng khách nên không muốn bọn bọ gié làm phiền.

— Người gác là nhân viên của mình à ?

— Dĩ nhiên. Nếu không anh đã được ăn một bữa dạ tiệc liên. Ở họ bắn tài lắm, cách xa 20 thước có thể bắn tất ngọu nển.

Gió đêm trên dề Yên phu quạt nhẹ nhẹ vào da thịt chàng Nàng lại từ từ, dáng điệu khoan thai như người dạo mát. Chàng phàn nàn :

— Giá tôi được ngồi cạnh cô thì vui biết mấy.

— Không được đâu. Em phải làm tài xế. Và lại, má em đã dặn kỹ. Em sợ rờ đến anh, bà đánh chết

— Mẹ nào đánh chết con được.

— Hừ, anh chưa biết đấy thôi. Má em giỏi như đạo lăm. May anh không dám bà ấy, chớ lo mơ thì gãy xương tay. Em nghe tiếng anh giỏi như đạo, song má em đã học được nhiều miếng kỹ lạ. Ôi chao, khi nào mà em nổi xung, phát cho một cái vào mông thì cả tuần phải nằm xấp.

— Đề tôi xoa mông cho đỡ đau.

— Xấu hổ chưa, ai cho phép anh đụng vào mông em.

— Thì cô cho vuốt má vậy.

— Lại nguy hơn nữa. Má em dặn nếu son trên môi bị nhạt, nghĩa là em hôn anh, sẽ phải ăn đòn. Anh biết không ? Son phấn ở đây chỉ bán chợ đen, dân thường không tài nào mua được. Mọi ngày, má vẫn cho em dùng tự do. Từ chiều nay, bà ấy cắt thôi son đi.

Xe hơi đã chạy hết đường Cửa Đông. Nàng dậu lại
— Chỗ này tối, anh xuống đi rồi đi bộ về Hàng Manh.

Lợi dung trời tối, chàng nhòm dậu, vòng tay qua cổ nàng, giọng thân mật :

— Nguyệt Thanh phải đèn tôi đi.

— Đèn gì anh ?

— Lúc này cô làm nhực tôi, giờ đây cô phải cho tôi hôn đèn.

Nàng giẫy nảy :

— Chết, anh đừng hôn vào môi em.

— Tôi hôn vào cổ nhé. Cô có cái cổ đẹp quá.

Nàng ngửa cổ, cười khúc khích.

Chàng hôn vào, nàng co rúm người lại trong khoái cảm vô biên. Chàng kéo t oạc hàng cúc bấm, vạc áo trước của nàng mở toang, bên dưới nàng không mặc gì hết.

Qua bóng đêm mờ mờ, da thịt nàng hiện ra trắng như tuyết. Chàng ôm ghi lấy nàng. Song nàng gỡ ra :

— Từ trước đến nay, anh làm như vậy mấy trăm lần rồi ?

Chàng sửng sò, không thốt được một tiếng. Nàng tiếp, giọng âu yếm :

— Thù thật, từ thuở cặp kê đến giờ em chưa gặp người con trai nào đang yêu như anh. Em đã 25 rồi, không còn con nít nữa. Nếu má em không cản dận, em đã ngã vào lòng anh, mặc anh làm gì tùy ý. Nhưng anh ơi, em sợ ăn phải bùa mê tình ái của anh rồi dứt không ra nữa. Em lại sợ cô nào đó tặng cho viên kẹo đồng vào ngực.

— Tôi đã làm gì có vợ.

— Nhưng anh có nhiều người yêu.

— Làm người giữa thế kỷ nguyên tử này, ai chẳng có người yêu.

— Riêng anh, anh đã hứa hôn.

— Trời.

— Đụng hợp, anh bị hứa hôn. Vì hôn thê của anh nguy hiểm lắm, cô ấy có thể làm em mất mạng như chơi.

— Ai thế ?

— Anh cứ đùa mãi. Còn Nguyên Hương chứ còn ai nữa ! Má Em cho biết cô Hương là con nuôi của ông Hoàng. Em coi ông Hoàng như dương tụy má em chứ phải là vợ chính thức. Nguyên Hương và em là hai chị em. Lẽ nào em lại cướp người yêu của chị ? Cho anh hôn một cái là đủ lắm rồi, anh đừng đòi hỏi thêm nữa.

Văn Bình dặng họng, buông nàng ra. Nàng nói :

— Anh đừng nghĩ lắm về em, tội nghiệp. Em yêu anh lắm, họa là phỏng đá mới đứng đứng trước một

người đàn ông vẹn toàn như anh. Nhưng anh ơi...

Chàng lặng lẽ mở cửa xe.

Từ ít lâu nay, Nguyên Hương đâm ra ghen lạ lùng. Nàng đã lập kế làm chàng thất điên bát đảo ở Sài Gòn. Con mắt vô hình của nàng lại theo chàng ra tận Hà Nội. Cầu nối của nàng ở trong bin đình Nguyễn Huệ ở Sài Gòn, trước khi chàng lên đường, còn văng vẳng bên tai pha lẫn hơi trách và đe dọa quyết liệt :

— Em sẽ cho người theo anh từ bây giờ cho đến khi anh từ già Sài Gòn. Anh không giữ lời hứa thì chết với em nghe chưa ? Em đã trình với ông Hoàng rồi. Nếu anh còn lằng nhằng, em sẽ bắt anh phải cưới em làm vợ ngay khi anh trở về. Em sẽ nhốt anh trong phòng này không cho đi đâu hết.

Tôi gần Hàng Mạnh, Văn Bình rẽ vào đường hẻm.

Hẻm này ăn thông với cửa sau của trạm trú ngụ. Lối đi nhỏ vừa tối, vừa khuất, nên chàng không sợ bại lộ.

Chàng tra chìa khóa vào ổ, cánh cửa gỗ mở ra ầm như ru.

Chàng rảo qua một cái sàn lớn, mở cánh cửa thứ hai, rồi treo cầu thang riêng, giành cho nhân viên cứu hỏa.

Đèn hành lang đã tắt hết. Mọi người đã ngủ một giấc say sưa, và sắp trở dậy, vì trời gần sáng.

Vào phòng, việc thứ nhất của chàng là cởi bỏ quần áo, vắn nước rửa mặt. Bụi và mồ hôi dính đầy người, chàng vẫn có thói quen dội thật nhiều nước trước khi lên giường.

Chàng tức tối khi thấy nước chảy ri rỉ từng giọt, nước lại vàng khè, ngửi sắc mùi phen. Chàng